

Peter Erskine har spelat sig runt världen under fyrtio år som musiker. Hans cv är bedövande, hans referenser otaliga och entusiastiska, hans spännvidd svärslagen. Men Gourmetgrillen hade han aldrig tidigare besökt.

ERSKINE PINNAR PÅ

NU ÄR HAN I KARLSTAD, det är oktober och han kliver in på Arenan efter en snabb hamburgare på stället med det uppförande namnet Gourmetgrillen. Det är en timme tills hans konsert med Lennart Åberg, Daniel Karlsson och Christian Spring. På scenen finns Peters lilla inlånade trumset uppmonterat. Det är folktoan i skåken och det finns tid för en pratstund på sättern raden.

Du började spela trummor vid spåld ålder. Var din familj musikinneserad?

–Min pappa var musiker, men sadlade om och blev läkare. Vi var fyra syskon, men det var bara jag som ville spela. Jag var bara fem år när jag började ta trumlektioner. Mina föräldrar och mina syskon stödde mig alltid.

Föräldrastödet skulle visa sig i praktiken när Peter började delta i Stan Kentons sommarläger för jazzintresserade ungdomar. Han var sju år när familjen första gången körde de 120 mil från Linwood i New Jersey till Bloomington i Indiana. Det var en lång troligaresresa år 1961, innan det mellanstatliga motorvägsnätet fanns.

Stan Kenton hade ett stort och aktivt intresse för jazzutbildning. Han och hans band tillbringade under några år ett par sommarveckor på läger där många talanger fick en intensiv träning.

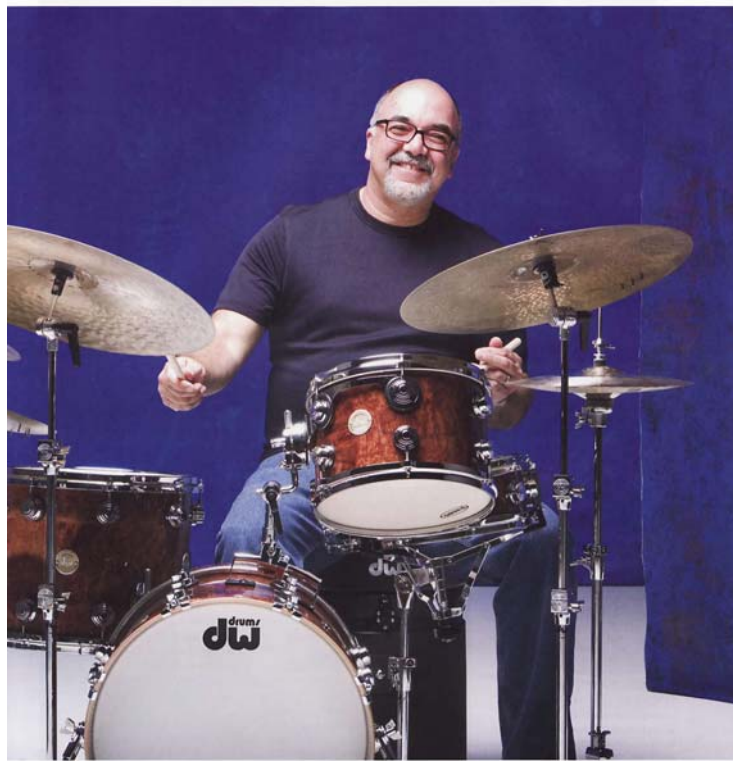
–Jag var egentligen för ung för att vara

med, visade det sig när vi kom dit. Men eftersom vi hade kört så långt så lyanade i alla fall Stan på mitt spel, och han lät mig delta i läget. I samma läger som den sjuårige Peter fanns också sextonåringarna Keith Jarrett, Randy Brecker och David Sanborn.

Detta första jazzläger i Stan Kentons regi skulle följas av flera, och Kenton skulle även på andra sätt komma att spela en viktig roll i Peter Erskines liv. Kontakten behölls under åren, och Peter fick ibland sitta in när bandet spelade i Atlantic City, ett par mil från Linwood. Och efter examen vid Interlochen Arts College i Michigan tog Peter Erskine 1972 det första stora steget i sin karriär.

DET VAR MITT UNDER studierna i klassisk musik vid Indiana University som Peter fick kontakt med George Guber, lärare på skolan och en av Kentons slagverkare. Sedan dröjde det inte länge förrän telefonen ringde hemma hos pappa Erskine. Stan Kenton ville ha med Peter i bandet.

–Det kändes som ödesbestämt att jag en dag skulle jobba för Stan Kenton. Och efter en audition i New York sommaren 1972 blev jag medlem i bandet. Jag var ung och långhårig och såg ut som en hippie, men den konservativa Kenton gillade mig. Han ville ha in rockelement i sin musik och det

Stan Kenton, Weather Report, Steps, Bill Frisell – Peter Erskine har spelat med dem alla. Palle Danielsson introducerade honom för Lennart Åberg, som Erskine nu regelbundet spelar med. Till Sverige kommer han nästan varje år.

FOTO: ERSKINE PROMOTION

Jag kommer till Sverige i stort sett varje år. Det är långt från LA men jag kan inte säga nej när Lennart Åberg frågar om jag vill spela!

FOTO: CHRISTIE LAMONTAGNA

TIM HAGANS OM PETER ERSKINE:

–I met Peter Erskine on June 23, 1974 in Zanesville, Ohio. It was my first night with the Stan Kenton Orchestra. Peter had been with the band for two years and was already a legend... During the last five years, I have had the pleasure to play with Peter more and more. It is always wonderful to play with Peter. He brings out the best in any musical happening. I play melodies and rhythms that I never play with other drummers. I sincerely hope our collaborations of the last five years continue and grow.

FOTO: PHILIP SIKKAT

LENNART ÅBERG OM PETER ERSKINE:

–Han är en otrolig musiker – en av de absolut bästa. Han kan få framprecis det han vill och han förstår vad man menar även om man uttrycker sig otvetygigt. Och som människa är han lättisam att ha att göra med, ödmjuk och fri från prestigetänkande.

kunde jag bidra med. Och så var jag ett bra affischnamn för Stans jazzutbildning, en produkt av den som jag var.

Efter tiden med Kenton blev Peter kontrakterad av Maynard Ferguson's band. Han hade då sedan länge intresserat sig för ljuden som kom från tidiga fusionsband som Miles Davis, Weather Report, Mahavishnu Orchestra och Chick Corea. Och en dag 1977 – Jaco Pastorius hörde mig spela en kväll. Han hade albumet *Heavy Weather* på en nyutgådd kassett. Jag fick lysna, och jag sa till honom att detta var vad jag hade väntat på från Weather Report. Han lovade höra av sig, och efter ett år ringde han faktiskt. Folk var lite skeptiska över att Weather Report valde en storbandstrummer när det fanns så många andra hippa trummarar att välja på. Men bandet tillätades av att jag hade spelat med Stan Kenton. De kände till Kentons musik från 50- och 60-talen, med bandets progressiva, stora sound och dom kände att det skulle kunna fungera med mig som trummer.

PETER FÖLÖG TILL LOS ANGELES för första repetitionen och tänkte att det vinstes som kunde hända var vill att bli hemskickad igen. –Jag kom för tidigt till repetitionen och bandet – Wayne Shorter, Joe Zawinul och Jaco – var försenat. När dom äntligen kom var jag inte nervös längre, bara uttråkad – jag ville spela! Så när Joe satte sig vid sina keyboards för att börja kamma på sounden hoppade jag in bakom trumorna utan att ha blivit tillfrågad. Jag bara började spela, och det gillade han! Bandet gillade en trummer som var aggressiv och på budget. Peter upplevde en fantastisk utvecklingsperiod med bandet. Det han saknade i kunskap ersatte han med att tillföra energi. Det var många dörrar som öppnades för honom under den tiden, och den präglar fortfarande hans musikaliska karaktär.

–Men min speltid nu är mycket anorhunda. Redan innan jag blev medlem i Weather Report var jag sången på att spela i mindre grupper, men på den tiden blev det bara storband för mig. Det tog tid att släppa taget, att låta på

musiken och vara mer improviserad. Jag liste noter och reagerade på musiken som spelades, men det krävdes också att man bidrog med musikaliska idéer. Man måste presentera teman, det räckte inte med att bara svara på vad andra säger.

MEN TROTS HANS UTVECKLING i Weather Report ville Peter vidare, och han följde Joe Zawinuls råd att flytta till New York. Han blev med i bandet som sedan skulle bli Steps Ahead, en annan av de stora fusionsgrupperna.

–När jag började med Steps så körde vi kompositioner, akustisk be-bop, men senare försökte bandet låta mer som Weather Report. Det var många bra musikaliska experiment som bandet kom fram med.

–Och att bo i New York gav mig möjligheten att få kontakt med europeiska artister, genom musiker som John Abercrombie som var knuten till ECM. Genom honom och artister som Bill Frisell och John Scofield träffade jag Kenny Wheeler, Jan Garbarek, Palle Mikkelborg, John Taylor och Palle Danielsson. Det blev en helt ny fas av min musikaliska utveckling, och det var också i New York, och senare i Los Angeles, som min karriär som studio- och turnémusiker tog fart.

Det var Palle Danielsson som satte dig i kontakt med Lennart Åberg?

–Ja, Lennart kom till ett gig i Sandviken – jag spelade med Palle och underbara italienska pianisten Rita Marvulli – och han berättade om ett projekt han ville göra. Så när jag senare var i Tyskland och spelade med tyska radions storband följ jag upp till Stockholm över en helg och vi gjorde 7 Pieces som vann en svensk Grammis (2000). Peter menar att Lennart Åberg har ett unikt sound på sin sax, en kombination av Stan Getz och Wayne Shorter.

–Det är inte så många som spelar så, jag har inte hört någon tenor med det soundet. Jag uppskattar verkligen att spela med honom och numera kommer jag till Sverige i stort sett varje år. Det är långt från L.A. men jag kan inte säga nej när han frågar om jag vill spela!

–Vi har en mycket avslappnad och be-

FOTO: TOUL HENRIKSEN

Peter Erskine och Lennart Åberg på Arenan i Karlstad 24 oktober 2006. I bandet den kvällen fanns också Daniel Karlsson, piano och Christian Spring, bas.

FOTO: PERNY

Weather Report i slutet av 70-talet. Fr v Peter Erskine, Wayne Shorter, Jaco Pastorius, Joe Zawinul och Bobby Thomas jr.

FOTO: PERNY

En ung Peter Erskine vid trummona.

» Jag ångrar ibland att det inte blev ett par år till på universitetet – kontrapunkt och sånt. Men jag fuskar till det ändå!

haglig relation. Det kanske inte är nödvändigt, men jag har nått en punkt i livet när jag vill gilla dom jag jobbar med – om jag inte gillar dom, varför skulle jag bry mig?

FÖR NÅGRA ÅR SEDAN samlades delar av Weather Report för att spela med nordtyska radios stora band.

– De gamla relationerna finns kvar. Det kändes konstigt – ungefär som en släkträff efter många år, när man tror att man vuxit ur de gamla neurotiska relationerna men upptäcker att inget har förändrats. Så är det med Zawinul, samma gamla skitprat. Han kom över till mig under repetitionen och sa "you know, that's not the right beat, play something different". Jag blev helt puff och det var bara tack vare min respekt för honom som jag inte bad honom hålla kliff. Han fick mig att känna mig som när jag var

24 och försökte spela som han ville. Njja, det där är historia, och den musiken är för högljudd för mig ändå – min hörsel har tagit skada så jag föredrar akustiskt nu!

Peter har mycket på gång i musikbranschen, och han känner att varje erfarenhet kan vara till nytta. Han har skrivit musik för film och teater, han har en egen trio, han undervisar vid University of Southern California, han har ett eget skivbolag och han har medverkat på sådär 450 turnéer och inspelningar. I februari turnerade han i Europa med Bass Desires, gruppen han har med John Scofield, Bill Frisell och Marc Johnson. Och så jobbar han på ett beställningsverk för ett släpverkskonsortium.

– När jag skriver stiger jag ibland upp vid tre – fyra tiden på morgonen. Då är allt tyst, mina öron är utvilade och jag kan skriva ostört i flera timmar. Jag ångrar ibland att

det inte blev ett par år till på universitetet – kontrapunkt och sånt. Men jag fuskar till det ändå!

PETER ERSKINE HAR HUNNIT bli 52 år, och är gift med Mutsuko, som han träffade under en turné i Japan på Weather Report-tiden, och de har två vuxna barn.

– Jag har ett gott liv, med bra musik och möjlighet att resa. Jag saknar mitt hem och min familj och jag gillar inte att sitta på ett flygplan och jag har tröttnat på hotell. Men jag får träffa människor, och jag tycker att det i Sverige och i Europa i allmänhet finns en större kulturell medvetenhet än i USA. Det finns ett starkare sug efter kulturella upplevelser och utmaningar, kultur är fortfarande en del av människors liv och förväntande. Amerika blir alltmer fördummat!

OLLE HERNECEN

Missa inte!

Stoner, Forss & Borg
>The Lektor Tapes

MUSICMUSICMUSIC
Macbeth

MUSICMUSICMUSIC
'What's a good boss anyway?'

MUSICMUSICMUSIC
>One Two Free

THE STONER THE STONER

The Stoner
>The new Pink

Ny platta från The Stoner med Jazz i Sverige-vinnaren Nils Berg i spetsen.

Antigen är den här!
Linda Kallerdahls efterlängade solodebut finns i butik 4 april.

Linda Kallerdahls
>GOLD

Två nya plattor från Hoob Jazz. Köp dom i din butik, från CDON.com eller från iTunes Store.

HOOB
Jazz
www.hoobrecords.com